

РЕШЕНИЕ

№ 522

гр. София, 04.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО VII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Младенов

Членове: Веселина Ставрева
Божидар Ив. Стаевски

като разгледа докладваното от Веселина Ставрева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231100601443 по описа за 2023 година

Производството е по реда на гл.21 от НПК.

С присъда от 05.12.2022г. по Н. О.Х.Д.№17889/2021г., СРС, НО, 109-ти с-в е признал подсъдимия **К. К. Н.** за виновен в извършването на престъпление по чл.144, ал.3, вр. ал.1 от НК за това, че на 03.09.2021г. около 03:30 ч. в ж.к. ***** се закарнал с убийство на Л.В.И. с думите: „Ей сега ще те метна през терасата“ и „Ще те пречукам“, като докато се е закарнал, че ще я убие К. К. Н. е държал нож и това закарване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му, поради което и на осн. чл.303, ал.2 от НПК и при условията на чл.54 от НК го е осъдил на наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 1 /една/ година, с приложение на чл.66 от НК за срок от 3 /три/ години. Първият съд е оправдал подсъдимия по част от повдигнатото обвинение за едно от деянията, включени в продължаваното престъпление, за което му е повдигнато обвинение, както и по квалификацията по чл.26, ал.1 от НК. Като резултат от осъждането, подсъдимият **Н .** е осъден да заплати и сторените в хода на съдебното и досъдебно производство разноси. Съдът се е произнесъл и по приобщените по делото веществени доказателства.

Срещу съдебния акт е постъпила въззивна жалба от упълномощения защитник на подсъдимия - адв.В. - САК, който намира първостепенния съдебен акт за неправилен и незаконосъобразен, поради което моли да бъде отменен. Настоява се присъдата да се базира на предположения, тъй като не кореспондира със събрания по делото доказателствен материал.

В допълнителни писмени съображения, защитникът посочва, че присъдата е поставена в нарушение на процесуалния и материалния закон. Релевират се възражения в насока първият съд да не е анализирал акуратно доказателствената съвкупност, че е обсъдил предположения, поради което и е стигнал до неправилни фактически изводи. Според адв.В. не са събрани достатъчно доказателства подзащитният му да е изрекъл инкриминираната

реплика: „Ще те пречукам“. Претендира се също СРС да не е обсъдил и противоречията в дадените от пострадалата показания в хода на досъдебното производство и пред решаващия съдебен състав. Поради тези съображения се моли СГС да отмени присъдата на първия съд, като вместо нея постанови нова, оправдателна.

В разпоредително заседание на 22.03.2023г. въззивният съдебен състав, по реда на чл.327 от НПК, е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага преразпит на подсъдимия и на вече разпитаните пред първия съд свидетели и вещи лица.

Пред въззивната инстанция адв.В. поддържа доводите, изложени във въззивната жалба и допълнението на нея. Отново подчертава виждането си за незаконосъобразност на атакуваната присъда, неправилност на изводите на СРС, въз основа на които е дал вяра на едни гласни доказателствени средства, а не е взел предвид други при формиране на фактическите си изводи. Защитникът акцентира на твърдението, неотчетено от СРС, че пострадалата също е причинила наранявания на подсъдимото лице процесната вечер. С тези аргументи защитникът приема, че атакуваният съдебен акт следва да бъде отменен, а вместо него СГС трябва да постанови такъв с оправдателен диспозитив.

В дадения ход по същество, представителят на държавното обвинение напротив намира обжалваната присъда за правилна и законосъобразна и счита, че като такава, следва да бъде потвърдена в цялост.

Подсъдимият **Н.** в лична защита и в предоставената му последна дума, моли СГС да бъде признат за невиновен.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, VII-ми въззивен състав, след като обсъди доводите във въззивната жалба и допълнението към нея, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание и след като в съответствие с чл.314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, констатира следното:

Първоинстанционната присъда е постановена при изяснена фактическа обстановка, която по категоричен начин се установява от събраните пред СРС доказателствени материали. Чрез законосъобразно извършени процесуални действия са събрани необходимите от гледна точка на разпоредбата на чл.102 от НПК доказателства. Аналитично са изследвани фактите и обстоятелствата, изведени от събраните по делото доказателства и доказателствени средства. Въззивният съд, след като подложи на внимателен анализ доказателствената съвкупност по делото, не установи възможност въз основа на нея да бъдат направени различни изводи относно фактите по делото.

Предвид гореописаното, СГС приема за установено от **фактическа страна** следното:

Подсъдимият **К. К. Н.** е роден на ***** в гр.София, българин, български гражданин, с пост. адрес: гр. София, ж.к.***** и наст. адрес гр.София, ж.к.,*****, със средно образование, безработен, неженен, с ЕГН:*****.

Пострадалата Л.И. и подсъдимият **Н.** живеели в съседни блокове в гр.София и се познавали от няколко години. През лятото на 2021г. започнали интимна връзка, като обикновено се срещали в дома на И. в гр. София, ж.к. „*****. Малко след началото на връзката им, подсъдимият **Н.** станал ревнив, между него и И. възниквали чести скандали. **Н.** системно употребявали алкохол, след което ставал агресивен, обиждал и заплашвал св.И..

На 02.09.2021г. вечерта подсъдимият **Н.** употребявал алкохол пред блока, където живеела И. и я чакал да се прибере от работа. Подсъдимият я търсил и по мобилния телефон, но тя не отговорила, тъй като в същото време водела разговор с майка си. След като приключила, същата се свързала с подсъдимия, който бил ядосан и я заплашил, че ако не се прибере веднага ще има последствия. Пострадалата срещнала подсъдимия **Н.** пред блока, в

който живеела. Двамата започнали да разговарят, но без да си викат. По време на разговора подсъдимият отново станал агресивен и започнал да заплашва св.И. с думите: „Ще ти счупя зъбите, ще ме слушаш, ще си вдигаш телефона веднага, когато ти звъня!“. Тя отново му казала, че не желае да се вижда повече с него. Тогава **Н.** ѝ заявил, че „по-добре да е мъртва, отколкото да бъде е някой друг, като по-лесно щял да преживее да е мъртва, отколкото да са разделени“. **И.** се качила в апартамента си, като подсъдимият я последвал, продължил да употребява алкохол в продължение на няколко часа и да обижда.

На 03.09.2021г. около 03:30 часа, св.И. си легнала да спи, но подсъдимият **Н.** продължил да говори и да я тормози. Тя няколко пъти го помолила да спре, след което станала и отишла в хола на дивана. Подсъдимият я последвал, като в един момент взел ножица от масата и посегнал с нея към пострадалата - към косата и лицето ѝ. При опит да му вземе ножицата, двамата се боричкали. **И.** паднала на земята и си ударила главата. В един момент спрели борбата, подсъдимият пуснал ножицата, а пострадалата излязла на терасата да подиша чист въздух. Подсъдимият я последвал на балкона, хванал я за косата и през кръста, започнал да я бутал през перваза на терасата. Докато я бутал, ѝ казал: „Ей сега ще те метна през терасата!“. След това **Н.** завлякъл пострадалата **И.** в кухнята, извадил един нож от шкафа и държейки го, като ѝ заявил: „Ще те пречукам!“. Пострадалата успяла да вземе ножа от ръцете на подсъдимия, след което той взел втори нож от шкафа и продължили да се борят. В резултат на спречкването, пострадалата **И.** получила порезни наранявания по ръцете. Когато успяла да вземе и втория нож, подсъдимият поискал салфетки да се избърше от кръвта от наранявания, които получил. През това време и докато били на терасата, покрай блока случайно минавал св.М.И., който чул скандала и виковете на пострадалата от терасата и от жилището, като ясно чул виковете на жена: „Моля те, остави ножа!“. Тогава свидетелят подал сигнал на телефон 112 за случващото се и към мястото бил изпратен екип на 04 РУ-СДВР. Случващото се било възприето и от св.А. Х., която живеела точно под апартамента на **И.**, която също чула борбата, виковете и заплахите от страна на **Н.**. Междувременно пострадалата **И.** взела ключовете от жилището и тръгнала да излиза от апартамента, подсъдимият **Н.** се опитал да я спре, но не успял. Затичала се по стълбите и излязла на улицата, а малко след това се появил полицейски автомобил със св.Й.Г. и св.Д.П., които се отзовали на подадения от св.М.И. сигнал. Пострадалата им разказала за случилото се. Тя държала в ръцете си двата ножа, които по-рано отнела от подсъдимия като ги предала доброволно на полицейските служители. Заедно с тях **И.** се качили до апартамента си, където подсъдимия отново станал агресивен, опитал се да стигне до пострадалата **И.** и пак я заплашвал. Св.Г. и св.П. поставили белезници на подсъдимия **Н.** и го отвели в 04 РУ-СДВР.

В резултат на борбата си с подсъдимия в апартамента, пострадалата **Л.И.** получила прободно-порезна рана и подкожен хематом в областта на лява предмишница; порезна рана в областта на 3-ти пръст на лява ръка; подкожен хематом в тилно-теменната област на главата; одрасквания на дясната мишница и лява предмишница; охлузвания на лява китка; кръвонасядания на долната челюст вляво, лява мишница и на ляво бедро, като посочените увреждания са довели до временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

След отправените от подсъдимия **Н.** закани за убийство, св.И. променила начина си на живот, започнала да се страхува, когато се прибира по тъмно от работа и непрекъснато се оглеждала при излизане от дома си. Придобила усещането, че подсъдимият **Н.** всеки момент може да се появи отнякъде и да я нападне, при което започнала да изпитва ужас от него. Вследствие на този страх пострадалата **И.** подаде молба за защита до прокуратурата и на 27.09.2021г., СРС, НО, 110-ти състав по НЧД№13392/2021г. взел мярка за защита спрямо нея, като наложил забрана на подсъдимия **Н.** непосредствено да я доближава, да осъществява контакти с нея под каквато и да е форма, вкл. по телефон, чрез електронна или

обикновена поща и факс, както и да посещава адреса, на който живела и фризьорския салон, в който същата работи - в гр.София, ж.к. „*****

Въззивната съдебна инстанция не може да не се съгласи с виждането на районния съд, че **доказателствата** по делото изцяло подкрепят изложените фактически изводи, в каквато насока СРС е направил съответен доказателствения анализ. Изводите относно правно-релевантните факти са основани на достатъчен анализ на събраната доказателствена маса. При установяване на решаващите факти, свързани с въпроса - извършено ли е или не престъплението от **Н.**, контролираният съд подробно е обсъдил доказателствената съвкупност, в която с решаващо значение са кредитираните гласни доказателствени средства, писмените доказателства и приетите заключения от изготвените комплексни съдебно психиатрични и психологични експертизи и съдебно-медицинската експертиза на живо лице. Съотносимите към процесния спор обстоятелства правилно са приети за установени от събраните по делото доказателства, проверени и преценени по отделно и в тяхната съвкупност при спазване принципите по чл.13, чл.14 и чл.107, ал.3 и ал.5 от НПК. В процесуален аспект настоящият състав на СГС не констатира нарушения в доказателствената дейност на основния съд при извеждане на фактическите положения във връзка с поведението на подсъдимия, както и по отношение на фактите, обуславящи съставомерността на инкриминираното деяние, за което подсъдимият е признат за виновен.

Напълно резонни са изводите на първия съд относно достоверността на заявеното от пострадалата **И.** Показанията на обсъжданата свидетелка са логични, вътрешно непротиворечиви и изцяло кореспондиращи с разказите на останалите свидетели. Обстоятелството, че е пострадала, респективно заинтересована от изхода на делото не би могло дефинитивно да изключи достоверността на казаното от нея, тъй като само този факт не е достатъчен да презюмира недостоверност в показанията ѝ. Последното единствено следва да задължи решаващата инстанция да анализира депозираната информация, както и да съпостави заявеното изключително внимателно с доказателствената съвкупност. Тогава, когато показанията на пострадалото лице са намерили подкрепа в останалите свидетелски показания, а и в писмените доказателства и експертните заключения, не е налице основание същите да бъдат изключени като недостоверни. В конкретния казус информацията, която се доставя посредством показанията на **Л.И.** се явява едновременно пряко и първично доказателство. Нещо повече, в хода на съдебното следствие св.**И.** е заявила и кои реплики действително подсъдимият е отправил към нея („Ей сега ще те метна през терасата“ и „Ще те пречукам“), като категорично отрича подсъдимият да е отправял репликата: „И двамата ще умрем“. Фактът, че пострадалата отрича една от инкриминираните с процесния обвинителен акт реплики за настоящия съдебен състав представлява допълнителен аргумент, подкрепящ извода, че независимо че е пострадала, **И.** се явява напълно безпристрастен източник на данни, относими към предмета на делото. Това обстоятелство с допълнителна степен на увереност убеждава контролиращата инстанция, че св.**И.** не търси самоцелно осъждане на подсъдимото лице, нито изхожда от собствения си интерес в тази насока, а единствено доставя на съда достоверна информация във връзка с предмета на делото. По делото липсват и данни, **И.** да е имала намерение да участва в процеса като страна, в частност такава, която претендира материално обезщетение за претърпени неимуществени вреди, а такива категорично са настъпили.

Правилно първият съд е отстранил непълнотите в показанията на пострадалата посредством процесуалния способ по чл.281, ал.4, вр. ал.1, т.2 от НПК. В конкретния казус, не е налице хипотезата на чл.281, ал.8 от НПК за ползване единствено на показания, прочетени по реда на чл.281, ал.4 от НПК при изграждане на крайните изводи за виновността на подсъдимото лице, тъй като заявеното от свидетелката в разпита ѝ пред

разследващ орган се потвърждава и от показанията на полицейските служители – св.П. и св.Г., както и от твърденията на напълно независимите – св.М.И. и св.А. Х..

Лишен от основание е упрека на защитата, че в конкретния казус осъждането на подзащитния му се основава единствено и само на показанията на И. като съображенията за това са следните:

Действително Л.И. е единственият източник на първични и преки доказателства, обхващащи целия предмет на доказване, рамките на който са определени с процесния обвинителен акт. Показанията ѝ обаче косвено се подкрепят от заявеното от св.М.И., който също потвърждава, че е чул викове, минавайки покрай блока, в който Л.И. е живяла. Заявеното от последната намира подкрепа и в разказа на полицейските служители, пристигнали по сигнал, а също и от изложеното от св.А. Х., че е в процесната нощ е чула викове, идващи от апартамента на пострадалата. Всички тези гласни доказателствени средства водят до единствения и категоричен, според СГС извод, че заявеното от пострадалата, от една страна, представлява безпристрастен източник на информация, а от друга, че се подкрепя от множество други гласни доказателствени средства. Единствено за пълнота съдът следва да подчертае, че съобразно българското законодателство, а също и утвърдената съдебна практика доказателствата се преценяват съобразно тяхната тежест, а не във връзка с тяхното количество, което е и допълнителен аргумент защо както първия съд, така и контролиращата инстанция не са възприели гледната точка на защитата /вж. решение № 428 от 19.11.2015 г. по н. д. № 1149/2015 г., н. к., I н. о. на ВКС и решение № 20 от 01.02.2016 г. по н. д. № 16/2016 г., н. к., III н. о. на ВКС/.

Резонни са изводите на СРС и във връзка с оценката на показанията на св.М.И.. Последният е случаен минувач, поради което и в показанията му не може да бъде отчетена пристрастност и следва да се приемат за достоверен източник на информация. Поради това настоящият съдебен състав също ги кредитира изцяло. Разказът на свидетеля се явява и житейски логичен и несъдържащ съществени противоречия, поради което и правилно СРС е градил фактическите си изводи и въз основа на тези показания.

Правилен е и анализа на СРС спрямо показанията на св.Й.Г. и св.Д.П.. Разказът им за емоционалното и физическо състояние на пострадалата, както и за поведението на подсъдимото лице напълно кореспондира с показанията на Л.И.. Показанията на свидетелите се явяват производно доказателство относно главния факт на доказване, но доколкото същите служат за проверка и оценка на заявеното от св.Л.И. и св.М.И. досежно главния факт на доказване и напълно кореспондират с тях, СГС също ги приеме за достоверни.

Според настоящия съдебен състав, акуратни са доказателствените изводи на първия съд и касателно показанията на св.А. Х.. Заявеното от същата, както беше посочено и по-горе, напълно кореспондира както с разказа на св.М.И., който също е чул викове по същото време на нощта, така и с заявеното от пострадалата И.. Показанията на св.Х. са логично и времево подредени, без наличието на противоречия както вътрешни, така и с което и да е друго гласно или писмено доказателствено средство. Депозирани са от лице, също явяващо се напълно безпристрастен източник на информация, поради което и СГС не намери основание да изключи същите от доказателствената съвкупност, въз основа на която се сформират и фактическите изводи по конкретното наказателно производство.

Не на последно място, съдът дължи свой собствен анализ и на депозираните от св.Г. и св.И.И. показания. Именно във връзка с тях са съсредоточени и възражения на защитата, че СРС не е анализирал правилно заявеното от тези двама съседни, поради което и е стигнал до грешни фактически изводи. Контролиращата инстанция не намери резон в релевираните възражения касателно тези свидетели. Правилно първият съд е взел предвид заявеното от

тях, но то не води до обратен на сформирания по-горе фактическа картина. Напълно житейски логично е не всички лица, живущи в блока да са възприели скандал, развил се в малките часове на нощта. Още повече, че св.И.И. е заявил, че спалнята, в която е бил по това време не е от страната на апартамента, който Л.И. е ползвала, а св.Г. се е намирал в жилище, находящо се шест етажа по-нагоре. Последващото психическо и физическо състояние на пострадалата пък е било възприето от св.П. и св.Г., което също съдът възприема като косвено доказателство, че спрямо пострадалата в процесната вечер е било реализирано престъпление против личността - такова, за каквото и Л.И., и М.И., и А. И. свидетелстват. Ето защо, СГС не намира за основателни възраженията на защитата в тази насока.

Градският съд, след внимателен и критичен анализ, не даде вяра в съществените части на изложеното посредством обясненията на подсъдимия **Н.**, като ги прие за изградена защитна версия, която се опровергава от останалите доказателства, събрани по делото. Към последните съдът подходи с особено внимание, отчитайки двойствената им процесуална природа - на гласно доказателствено средство и същевременно на способ за защита. В случая, СГС прецени, че в частта за горепосоченото място на инкриминираните събития, за действително стеклия се скандал между подсъдимия и пострадалата, обясненията на подсъдимото лице изцяло съвпадат и си кореспондират с показанията на св.И., както и с останалите свидетелски показания, поради което даде вяра и на тях, в тази им тяхна част, като достоверен и обективен доказателствен източник. В останалите им части, в които **Н.** заявява, че не пострадалата, а той е бил жертва на нападение, че действията му са били единствено с цел да се защити, съдът не намира за достоверни. Същите противоречат както на разказа на пострадалата, така и на заявеното от М.И. и А. И.. Нещо повече, св.П. и св.Г. от своя страна разказват за това в какво състояние са заварили св.Л.И., което също е в противовес с твърдението му, че И. е лицето, което го е нападнало. Допълнителен аргумент, подкрепящ изводите на инстанцията по същество е и обстоятелството какво поведение е имал подсъдимият, когато полицейските служители са влезли в жилището на пострадалата - в нетрезво състояние, с агресивно и арогантно държане, продължвайки да отправя заплашителни реплики спрямо И., въпреки присъствието им. Горезложеното води до единствения възможен извод, че в тези части на обясненията на подсъдимия представляват само средство на защита, поради което и следва да бъдат изключени от съвкупния доказателствен материал.

Резонни са изводите на първоинстанционния съдебен състав, че заключенията на съдебно психиатрични и психологичните експертизи за пострадалата (л.37-46 от досъдебното производство) и за подсъдимия (л.52-60 от досъдебното производство), и съдебно-медицинската експертиза на св.И. (л.35 от досъдебното производство), са изготвени от компетентни и безпристрастни вещи лица, като дават изчерпателни отговори на поставените въпроси. Макар и правилно да е констатирал, че основателния страх е правно понятие, първият съд акуратно е извел нужното за доказателствена подкрепа на изводите си от цитираните заключения.

СГС също се позова и на приобщените по делото протокол за доброволно предаване от пострадалата (л.5 от досъдебното производство), заповед за задържане на лице (л.18 от досъдебното производство), протокол от с.з. по НЧД№13392/2021г. по описа на СРС, НО, 110-ти с-в за вземане на мярка за процесуална принуда спрямо подсъдимия (л.72-75 от досъдебното производство),

Констатациите си за съдебното минало на подсъдимия **Н.** към датата на извършеното деяние, СРС правилно е направил въз основа на приложената и приетата по делото, като писмено доказателство справка за съдимост (л.23 от досъдебното производство), дневник за

получени и предадени сигнали (л.30-32 от досъдебното производство), .

Солидаризирайки се с фактическите изводи и доказателствен анализ на първата инстанция, въззивният съд намира от **правна страна** следното:

Подсъдимият **К. К. Н.** и според СГС е осъществил състава на престъплението по чл.144, ал.3, вр. ал.1 от НК срещу пострадалата Л.И., поради което и правилно първоинстанционният съд го е признал за виновен по така повдигнатото му обвинение.

Престъплението по чл.144, ал.3, вр. ал.1 от НК, предвид систематичното място, където се намира /раздел V – „Принуда“/ от глава II на НК /”Престъпления против личността“/ закриля от противоправни посегателства личната свобода на гражданите. С реализирането на това престъпление от деятеля се цели промяна на поведението и действията на заплашения, въпреки волята му в желаната от дееца насока. За осъществяване му се изисква обективизиране чрез думи или действия на закана с убийство спрямо определено лице или лица, която да е приета от лицето/лицата и би могла да възбуди основателен страх от осъществяването. Тъй като иде реч до засягане на свободата на заплашения, необходимо е заканата да бъде отправена именно към него, за да може да стигне до неговото съзнание. Съгласно задължителна за съда съдебната практика, а и предвид съдържанието на текста на закона, не е необходимо тези заплахи да са възбудили такъв страх у лицето/лицата, срещу което/които са отправени, а само да са били в състояние да възбудят основателен страх, че заканата може да бъде осъществена. В този смисъл е и ТР № 53/1989г. на ОСНК на ВС, в което се приема, че за съставомерността на деянието по чл.144, ал.3 от НК, законът не изисква към момента на извършването му - отправянето на заканата с убийство, у дееца да има оформено решение за неговото изпълнение, нито да е действал с годно средство и при условия, при които резултатът реално може да настъпи.

От субективна страна съставът на това престъпление изисква деецът да съзнава съдържанието на заканата и нейното възприемане от заплашения като действителна такава като не е необходимо лицето в действителност да се е изплашило, а само да съществува основание, че заканата би могла да се осъществи.

В случая от доказателствата по делото несъмнено се установи, че подсъдимият **Н.** от **обективна страна** на 03.09.2021 г. около 03:30 ч. в ж.к. ***** се е закарнал с убийство на Л.В.И. с думите: „Ей сега ще те метна през терасата“ и „Ще те пречукам“, като докато се е закарнал, че ще я убие К. К. Н. е държал нож и това закарване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му. Инкриминираните изрази, за които **Н.** е признат за виновен са отправени към пострадалото лице, което обективно ги е възприело. Съставът на това престъпление приема за достатъчно от обективна страна приемането на заплахата от пострадалия/пострадалите /р.№ 37 от 31.01.1991г. по н.д. № 876/1990 г., I н.о. на ВС/, поради което съдът намира, че в настоящия казус тези закани от подсъдимия са стигнали до съзнанието Л.И., към която са били отправени. Израз на това е било не само последващото емоционално състояние на пострадалата - побягнала е от апартамента непосредствено след развилия се скандал, а психическото □ състояние след деянието е било възприето и от свидетелите П. и Г..

Според СГС, заканата за ликвидирането на пострадалата И. е била реална, част от познаваемите процеси и явления /р. № 851 от 05.01.2005 г. по н. д. № 459/2004 г., II н.о. на ВКС, р.№ 853 от 05.01.2005г. по н. д. № 459/2003 г., II н.о. на ВКС/, като е налице конкретно изявление за убийство, което в достатъчна степен би могло и е било възприето от Кръстев като реално и респективно като закана за прекратяване на живота им. В такава насока, безспорно като затвърждаващи увереността в изпълнимостта намеренията на **Н.** от пострадалата е било прието и цялостното предхождащо поведение на същия - непрекъснати

конфликти и изблици на ревност преди инкриминираното деяние, както и данните, че пострадалата е потърсила помощ и в следствие чрез искане за прилагане на мерки за процесуална принуда спрямо **Н.** - по чл.67 от НПК.

По делото липсват данни у подсъдимия **Н.** да е било формирано решение за извършване на престъплението, израз на което са били заканите, но самото психическо състояние на последния според съда /емоционално превъзбуден, с констатирана упоритост в опитите си да сплаши пострадалата, фактът че същият е държал нож тогава, когато е отправял заплахите, обстоятелството, че след като пострадалата е успяла да вземе първия нож, подсъдимият е проявил упоритост, взимайки втори нож/, прави вероятно бързо поражение на такова решение и действие за осъществяването му /р.№ 10 от 22.01.1985г. по н.д. №684/1984г., I н.о. на ВС/, което е достатъчно за съставомерността от обективна страна. Както беше споменато и по-горе законът и тълкувателната практика на ВС не изискват категоричност относно предварително взето решение за изпълнение на закана, използването на годно да умъртви човек средство или наличието на такива условия, при които резултатът със сигурност може да настъпи /ТР № 53/1989г. на ОСНК на ВС/.

По отношение на трета инкриминирана реплика: „И двамата ще умрем“ правилно първият съд е признал подсъдимия за невиновен. Действително в хода на съдебното следствие пред СРС са се събрали доказателства, които опровергават тезата на обвинението касателно тази реплика. В подкрепа на тези изводи се явяват основно показанията на пострадалата, която в разпита си в хода на съдебното следствие заявява, че така реплика никога не ѝ отправяна, като и в последващия разпит същата логично обяснява на съда защо подсъдимият не би отправил закана от такова естество. По отношение на думите „и двамата ще умрем“ не се събраха достатъчно доказателства, че да се направи единствен и категоричен извод, че лицето е осъществило вмененото му, поради което и на основание чл.304 от НПК следва същият да бъде оправдан, както и е сторила контролираната инстанция.

Предвид обстоятелството, че подсъдимият **Н.** е оправдан по едно от двете му вменени деяния, съдът адекватно е приел, че в конкретния казус не са налице и предпоставките на чл.26, ал. 1 от НК. За да се счете, че е осъществено едно продължено престъпление, то следва подсъдимият да е извършил две или повече деяния, които осъществяват поотделно един или различни състави на едно и също престъпление, са извършени през непродължителни периоди от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващите се явяват от обективна и субективна страна продължение на предшестващите. В случая не се доказва с изискуемата категоричност, че **Н.** е осъществил и деяние на 02.09.2021 г. около 22.00 часа, с което да се е заканил на Л.И. с думите „и двамата ще умрем“. Поради последно изложеното и подсъдимият е признат за виновен за осъществяването на едно деяние, което и изключва приложението на чл. 26, ал. 1 от НК.

СГС се солидаризира, че пострадалата е преживял страхова реакция, свързана с опасения от посегателства върху живота □ като емоционалният стрес е резултат от поведението на подсъдимия **Н.** и от извършените от него действия, обективиращи закана. Такава ситуация нормално-психологически не само предизвиква у индивида преживявания от тъмния спектър на емоционалния регистър /страх, стигащ до витална застрашеност за живота/, а покрива и юридическия критерий на понятието „основателен страх“. Налице е конкретно изявление за убийство, което е било възприето от свидетелката И. като реално и респективно като закана за прекратяване на живота на същата. Не може да се отрече, че поведението на подсъдимия **Н.** не е изолирано, същото е част от предхождащо такова поведение на конфликти.

От субективна страна правилно първостепенният съд е констатирал, че са налице

задължителните елементи, които правят дейността на подсъдимия **Н.** престъпна по смисъла на чл.144, ал.3, вр. ал.1 от НК. Подсъдимият е имал възможност да формира адекватна представа, че със своето поведение осъществява въпросната закана и че тя ще породии страхови изживявания при пострадалата, което е искал и това реално се е случило. Вероятното съществуване на риска, че заплахата може да бъде реализирана, се допълва и от данните за предходните конфликтни отношения с пострадалата. Резонно контролираната инстанция е приела, че деянието е извършено от подсъдимия **Н.** при форма на вината пряк умисъл, като същият е съзнавал, че отправя към **И.** закана за убийството им, съзнавал е съдържанието на отправените думи и цялостното си поведение, както и че употребените думи са годни да произведат у нея основателен страх от осъществяването ѝ и е целял именно това. Без значение за субективната страна на деянието са конкретните причини, които са довели до отправената закана, в случая – изблици на ревност от страна на подсъдимия, както и нетрезвеното му състояние към момента на осъществяване на деянието.

Всичко гореизложено налага извода, че правилно подсъдимият **К. К. Н.** съгласно чл.303, ал.2 от НПК е признат от районния съд за виновен в извършване на престъпление по чл.144, ал.3, вр. ал.1 от НК.

При преценка на размера на определеното от първоинстанционния съд **наказание**, настоящата инстанция не намери основание за изменение на същото. За престъплението, за което подсъдимият **К. Н.** е признат за виновен, чл.144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК предвижда наказание „Лишаване от свобода” до 6 /шест/ години. Първият съд е съобразил материалния закон напълно акуратно. При индивидуализацията на наказанието проверяваната инстанция правилно е отчела смекчаващото (подсъдимият е неосъждан) отговорността обстоятелство.

По отношение на отегчаващите отговорността обстоятелства, споделяемо са посочени механизма, по който деянието е осъществено /заплахите са били придружени от физическо насилие/, а също и че подсъдимият е насочил на два пъти и нож към пострадалата, а също и че е посегнал да отреже косата ѝ и да я бута през парапета на терасата. В тази връзка, въззивният съд не намира основания, въз основа на които да следва да се намали наложеното на подсъдимия наказание, доколкото въззивен протест не е подаден за влошаване положението на подсъдимия. Първоинстанционният съд правилно и законосъобразно е преценил, че са налице формалните основания за прилагане на чл.66, ал.1 от НК по отношение на наказанието „Лишаване от свобода“, наложено на **Н.**, което е в рамките, допустими за отлагането му – 1 /една/ година „Лишаване от свобода“. Този съд също е на становище, че възпиращият и превъзпитателният ефект на наказанието може да се постигне и без ефективното изтърпяване, като по този начин и чрез отлагането му за срок от 3 /три/ години, ще бъдат изпълнени целите, визирани в разпоредбата на чл.36 от НК в пълен обем.

Вярно с оглед изхода на делото на основание чл.189, ал.3 от НПК с присъдата си районният съд е възложил на подсъдимия **Н.** разноските по делото. Правилни са и изводите на СРС по отношение разпореждането с веществените доказателства, поради което и не търпят корекция.

В заключение, след обобщаване на резултатите от извършената на осн. чл.314 НПК служебна проверка на първоинстанционния съдебен акт, въззивната инстанция не констатира основания за изменение или отмяна на обжалваната присъда, поради което и с оглед гореизложените съображения, постанови своето решение.

Мотивиран от изложеното и на осн. чл.334, т.6, вр. чл.338 от НПК, **СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД**,

ДЕШИ.

Г Е Ш И:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Присъда №335 от 05.12.2022г. по Н.О.Х.Д. №17889/2021г.
по описа на СРС, НО, 99-ти състав.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____